

UKRAINIAN LABOR NEWS

Printed and published tri-weekly by the Workers and Farmers Publishing Association, Limited, a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its head office and place of business, at the corner of Pritchard Avenue and McGregor Street in the City of Winnipeg, Manitoba.

Subscription per year \$4.00

Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

газета для робочого людю — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видає Робітничо-Фермерське Видавниче Товариство, інкорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Укр. Ріб. Домі, на розі вулиць Прічард і МакГрегор, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

ЗДОБУТКИ КОМПАРТІЇ У ВІННІПЕГУ.

Сьогоднішні вибори до міської ради у Вінніпегу незвичайно цікаво виявили співвідношення сил та розвиткових тенденцій як робітничих, так і буржуазних політичних партій.

В минулому, коли ще класова свідомість робітників була так слабо розвинена, що про вибір робітничих представників до міської ради не могло бути й думати, консервативна й ліберальна буржуазні партії провадили самі між собою боротьбу за контроль у міській раді, хоч їхні кандидати не виявляли виразно своєї партійної приналежності. Відколи робітники стали вибирати своїх представників до міської ради — спершу кандидатів Соціал-Демократичної Партії, а пізніше Незалежної Партії Праці — створився єдиний буржуазний, протиробітничий фронт.

Буржуазія не хотіла брати ризику. Особливо після генерального страйку в 1919 році вона дуже обережно ставилася до самостійного робітничого політичного руху. І в робітників був тоді революційний настрій. Вони виступили проти вибору аждерманів, а навіть пошастило раз вибрати робітничого мейора, Фармера. Всі ці робітничі представники в міській раді рекрутувалися в останніх роках з Незалежної Партії Праці.

Але реформістична Незалежна Партія Праці не могла уникнути того самого процесу, що й всі інші реформістичні та соціал-утодовські партії. Вона покотилася на право, поки не опинилася плече в плече з ліберальною партією. Буржуазія стала хвалити її представників за їхню розважність, поміркованість та за здатність змінити погляди й становити відповідно до "інтересів громадянського загалу".

Тимчасом постанала і стала розвиватися нова, дійсно робітничая, революційна політична організація, Комуністична Партія Канади. Поволо, але певно вона здобувала собі вплив серед робітників, головним чином в третій варді, аж стала загрозою у відношенні до Незалежної Партії Праці. Вона почала брати участь у виборах і рік за роком здобувала все більше й більше робітничих голосів. Минулого року Комуністична Партія здобула одно місце в міській раді, а Незалежна Партія Праці втратила його.

Це й примусило Незалежну Партію Праці рятувати своє становище цього року політичним "триком", розрахуванням на розвиток комуністичних голосів, та тихим порозумінням з буржуазними партіями і хвилевим союзом з українськими та єврейськими протиробітничими елементами в третій варді.

Вислід виборів виявив виразно, що побити голосами комуністичного кандидата, т. Поповича, допомогли Незалежній Партії Праці консервати. Всіх голосів на кандидатів на алдерманів на дворічній речинці в третій варді було віддано 12,934. З того одиниць Бері (консерват) отримав 3,689, Блумберг (з Незалежної Партії Праці) 3,457, т. Попович 2,444, Дорвард (з Незалежної Партії Праці) 2,100, Бобівський 1,244. З усіх 455 голосів, що їх мав Бері за багато (понад потрібну квоту), Дорвард дістав 395, т. Попович всього 16, а Бобівський 44, що свідчить, як голосувала буржуазія двоїками та трійками. Ці двоїки на багатьох Бері показують, хто для буржуазії в третій варді був найближчий після Бері. Між багатьма консервата Бері було аж 1,699 зазначених двоїками для Дорварда, кандидата Незалежної Партії Праці.

Проти комуністичних кандидатів стягали в третю варду всі протиробітничі сили. Мейор Веб закликав в пресі, щоб буржуазія йшла голосувати, бо він бачить небезпеку, що комуністи виберуть ще одного алдермана в третій варді. І дійсно з першої і другої варди приїждило чимало панів, що мають реальність в третій варді, допомагати поборювати "комуністичну небезпеку". Буржуазія на виручку пішла Незалежна Партія Праці, що вела перед в боротьбі проти комуністів. Вона витратила чимало грошей на кампанію в третій варді. Тут сконцентрувала вона під керівництвом поппа-хіропрактика Айвенса всі свої сили у передвиборчій кампанії.

Але не зважаючи на всі старання Незалежної Партії Праці, її ганебного союзу з українськими та єврейськими протиробітничими агентами, які на тиху піддержку, яку вона дістала від буржуазії, Комуністична Партія вийшла з виборів далеко сильніше, як минулими роками. Число голосів, відданих на комуністичних кандидатів, значно збільшилося і вплив її поширився не лише між українськими робітниками, але й між англійськими та єврейськими робітниками. Тов. Колісник дістав минулого року 1,878 одиниць, а цього року т. Попович дістав 2,444 одиниць, т. Моріс, (що кандидував на алдермана на дворічній речинці і мав тільки одного робітничого противника) 2,936, а т. Катана, кандидат на шкільного трюста, 2,029. Двоїки і трійки збільшили ці числа, але ми рахуємо тільки одиниці, які найкраще виявляють число класово свідомих робітників, що підтримували Комуністичну Партію.

Куди хилилися Незалежна Партія Праці свідчить розподіл голосів їх кандидата на шкільного трюста Мекдонела. Коли його виселювали, то виявилось, що велике число тих, що на нього голосували, двоїки свої дали буржуазному кандидату Брусові, а не Кومانові, ані Катані. Якщо це були-б голоси робітників, що підтримували Незалежну Партію Праці, то ними повинен був бути вибраний Кومان. Коли-ж Кومان виселювали, то його балюти допомогли вибрати буржуазного кандидата Бруса, а не Катану. Ці українські робітники, що дали себе збаламутити виборчим "триком" Незалежної Партії Праці і хунівською політикою протиробітничих агентів, повинні з цього дечого навчитися на майбутнє.

Ці міські вибори повинні навчити тих українських робітників, що все ще дають себе обманувати українським патріотичним гандлярям, що з ними вони нікуди не дійдуть, тільки собі шкодитимуть. Ми маємо на увазі тих робітників, що йдуть за обманом. Ми не говоримо до тих невідалих хунів, що тільки й те люблять, щоб рити і робітничій справі шкодити. Цих ніхто не направить. Це нещасний здеморалізований до

крови й кости елемент, що без хунівства не може жити. Але ми знаємо, що все це за намовою хунівників йде певне число невинних, обманених робітників. Ці повинні спам'ятатися. І вони повинні спам'ятатися, бо число послідовників хунівників зменшується. Минулого року Діх дістав одиниць 1,279, хоч менше виборців голосувало, а Бобівський дістав цього року 1,244, одиниць, хоч голосувало більше виборців. Це виявляє, що робітники і їхні церквя напромулюються, хоч поїли їх пеклом лжаків.

Кожний робітник і кожна робітниця повинні знати, що Комуністична Партія, їхня робітничая боева організація, що йде проти панів за робітничі інтереси, росте з року на рік в силу і ніхто її зросту не спинить. У Вінніпегу свідоме робітництво дає провідитиме свою працю й боротьбу під проводом Комуністичної Партії тоді, як інші партії не з'являться аж до слідуєчих виборів. Сили наші будуть рости і здобутки будуть збільшуватися. І приїде час, що ми не лише самими одинками зможемо вибрати своїх комуністичних представників, але з'уємо сказати панам і їхнім наймитам — а зась вам від робітників та від робітничої праці!

ІНДІЯ -- КРАТНА БЕЗПРАВСТВА.

Індія, це величезна країна в південній Азії з триста мільйонним населенням, з населенням в три рази більшим, як населення Злучених Держав. Індія — це золоте дію англійських капіталістів, бо є вона англійською колонією. Панують в Індії англійські капіталісти. Допомогають їм визискувати ці сотки мільйонів Індусів різні індуські принці, попи, панська класа Індії, що швидко продалася англійським капіталістам.

А багатоміліоновий народ цієї багатющої країни тяжко бідують. Він утиснений соціально, економічно зведений до стану жебрацтва, позбавлений всякої політичної волі та живе в страшній темноті й невідомості, перенятий релігійними забобонами. Але вже й в Індії почала наростати революційна хвиля. Відгуки радянського Жовтня, наука Леніна дійшли й до індуських селян та робітників. Ще в 1919 році англійські капіталісти примусили були дати Індії "конституційні реформи", які хоч на разі ніяких прав індуському населенню не давали, то мали на меті дати деякі права в майбутньому. Самі ж реформи, запроваджені було на 10 літ, на спробу, чи "доріс" індуський народ до самоврядування".

Певна річ, щоб знати чи доріс індуський народ до самоврядування, треба було дати йому спробу хоч ті визначені роки від 1919 до 1929 — самому собою урядувати. В дійсності ж населення, головне бідняцтво, ніяких політичних прав в тій реформі не мало. Даючи цю реформу, англійські капіталісти доклали всіх старань, щоб релігійну ворожнечу

між самим населенням не тільки не пригасили, але щея поглибили. Останніми роками ми були свідками великих кровавих ударів між індуським народом на релігійному тлі, де для встановлення порядку вживано було англійського війська. Тепер консервативний уряд Англії назначив комісію для розглянення наслідків проголошених 8 літ тому назад реформ. Такий глум над правми народу викликав обурення навіть серед заможніших шарів індуських націоналістів. Індуська буржуазія, який запропоновано було дати свою опінію комісії про наслідки цих тимчасових реформ, рішила бойкотувати англійську комісію. Розуміється, чому становище індуської буржуазії не можна надавати багато значення, бо вона під тим, чи іншим претекстом наїде шлях угоди з англійськими капіталістами. Обов'язком робітництва Англії було-б в першу чергу вступитися за поневолені, соціально зведені на ступень рабства індуських робітників і селян. Але парламентарна фракція англійської Партії Праці зазедно спромоглася висловити свій жалз за приводу того, що в англійську комісію не включено Індусів.

Англійські капіталісти обдавали шерами із своїх підприємств та російськими автомобілями реакційних робітничих лідерів, щоб ті дальше "жались" не йшли, коли англійський капітал визискує колоніальні народи. І в такий спосіб між англійським капіталом і реакційним проводом англійського робітництва заклоуено угоду: перші визискують, а другі "жалують". А колоніальні народи стогнуть в ярмі.

ЯК ПОЛЬЩА ДІСТАЛА "ДОПОМОГУ".

Польща дістала в Америці позичку вже пару місяців тому назад. Але лише тепер одержано умови цієї тяжкої позички. Американські банки дали польській державі позичку на 47 мільйонів виключно для стабілізації польської валюти.

Позичку випускається в сім процентових облігаціях на 20 років за випускним курсом 92, отже дійсний процент становить 7.86%. Фактично польському урядові доведеться платити далеко більше, бо нью-йоркський кореспондент "Фосіс-Цайтунг" довідався в нью-йоркських маклерів, що польський уряд дав надзвичайно велику зняжку банкам, які розміщують позичку. В кращому випадкові польський уряд одержить 86-88 доларів за 100. Якщо додати до цього, що польський уряд зобов'язався вже з майбутнього року сплачувати до фонду по 4% загальної суми позички, а з 1931 р. по 6%, випуку-ж ціну облігацій визначено в 103 долари за 100 номінальних, то процент на позичку досягає небувалою на американським ринку розміру.

Решту позички в частині промислових кредитів доки що забезпечено незначною мірою. Відомо лише, що нью-йоркський "Федеральний Резервний Банк" за допомогою деяких інших федеральних банків дає Польщі кредит на суму 5,500,000 доларів під векселі першорядних польських фірм. Інакше кажучи, польська промисловість далеко не забезпечена кредитами, що вона на них сподівалася.

А населення буде сплачувати нью-йоркським банкірам непомірно величезні проценти.

ГОЛОС З ШЛЯХЕТСЬКОЇ ТЮРМИ В ЗАМОСТЮ.

В тюрмі в Замості сидять за кратами 16 політичних в'язнів. Всі вони обвинувачені за комунізм. Хоч сидять вже по три місяці й довше, слідства ще не закінчено. З наказу слідового судді арештовано й перетримувано в 1925 і 1926 р.р. невинних людей з Томашівщини і Грубешівщини по 8 місяців. Так само є тепер. Начальник тюрми не допускає українських газет. Харчі погані, хоч на картоні цього року зародили. Мастять їжу смерчаєм товщом, так що дехто з в'язнів з цієї причини хоруге.

ТИФ У СТРИПШИНІ.

Пі стихійній катастрофі понові й післядод навістала Стрийщині епідемія тифу. Під цю пору по шпиталях цього повіту є до двох сотень недовжних на тиф. Число нездужних є однак значно більше, бо селяне, знаючи як з ними поводяться по шпиталях, в багатьох місцевостях промовчують цю заразу.

Відозва Виконкому Комінтерну до Десятих Роковин Жовтневої Революції

ДО ВСІХ ПРОЛЕТАРІВ, ДО ВСІХ ТРУДЯЩИХ ТА ГНОБЛЕНИХ НАРОДІВ СВІТУ.

Пролетарі, бідняки, селяне! Гноблені народи колоній!

Десять років тому російський пролетаріят в найтіснійшому союзі з багато-мільйонними масами пригнобленого поміщицтва й царифом селянства, спираючись на змучену імперіалістичною війною армію, підняв прапор повстання проти фабрикантів, банкірів та поміщиків на одній шостій частині земної кулі. Героїчним поривом, у самий розгар імперіалістичної війни він скинув владу визискувачів, він повернув дурнушці й гармат проти своїх власних гнобителів, у траншеї, затоплені кров'ю, він кинув заклики брататися. Невиконана справа Паризької Комуністичної партії в особі російського пролетаріату свого гідного наступника.

У жовтні 1917 р. російський пролетаріят під проводом своєї більшовицької партії показав, як можна скінчити імперіалістичну війну революційним шляхом. Своім найвеличнішим в історії революційним актом він після кривавих поразок пролетаріату в 1848 та 1871 р.р. вихнув віру в мільйони вчорашніх рабів, віру в можливість переможного повстання. Своєю робітничою революцією він запалив вогонь ентузіазму у пролетарів інших країн. Захитали трони королів, полетіли корони в Німеччині та Австро-Угорщині, почалася доба пролетарських революцій та колоніальних повстань.

Своєю перемогою російський пролетаріят спростував зрадинську легенду міжнародної соціал-демократії про те, що революція пролетаріату одної країни в імперіалістичному оточенні неминує засуджена на поразку. Соціал-демократичний проповіді пасивності та хвостизму партія більшовиків під проводом свого великого проводиря Леніна протиставила живий акт революційного почину.

Серед найбільших труднощів, б'ючись проти численних внутрішніх і зовнішніх ворогів, російський пролетаріят оборонив грудьми здобутки своєї революції, в той час, коли його зрадила вся "міжнародна" соціал-демократія. В голодних мукх, при зруйнованому транспорті, при припиненні промисловості, босі й напівроздягнені робітники й селяне, які зі косили пошесті, в лавах Червоної армії розбили на голому внутрішньому й міжнародному Вандею.

У сибірських снігах, у доносних степах, біля підгір'я кримських гір, біля вузької коси Перекопу перемогли полки Червоної армії громади колчаківські, денікінські та врангелівські банди. Англійський десант на Мурмані, Чехословаки в Сибіру, французька ескадра в Чорному морі, напад білої Польщі в 1920 році — все це бачили, все це вносили на своїх плечах робітники й селяне С.Р.С.Р. Навряд чи можна знайти в світовій історії класових боїв пролетаріату більш трепетні, більш зворушливі своїм безоглядним героїзмом та самопожертвою подвиги, ніж ця смуга громадянської війни. Всупереч усім зусиллям капіталістичного світу, всупереч усім запевненням мейшюників, що пророкували загибель пролетарської диктатури, зякували міжнародний пролетаріят маюрою реакції, що йде на змуну чий загибелі, робітники й селяне радянської країни відстоїли диктатуру пролетаріату від цілого сонму ворогів.

Смуга громадянської війни дала всьому міжнародному пролетаріату приклад того, як треба боротися за збереження пролетарської диктатури, за найтяжчих обставин ізоляваності, коли немає безпосередньої перемоги робітничої класи в інших країнах. Та ця смуга показала, що немає й не може бути абсолютної ізоляваності. Бо пролетарська революція в Росії зворушила

широкі маси пролетарів інших країн, допомогла скинути пута Берестейського миру, перешкодила інтервенції придушити республіку праці.

На досвіді російського пролетаріату європейські робітники навчилися розуміти всю погрожуєчу анархістських теорій, що заперечують державну владу після пролетарської перемоги. Тільки через те, що пролетаріят, зламавши й зруйнувавши панування буржуазної держави, утворив свою залізну диктатуру, щоб розгромити всякий опір визискувачів, тільки через те, що він утворив свої пролетарські органи революційного діяння, він зміг вийти переможцем з найтяжчої суцільки старого й нового світу.

Та цією перемогою не закінчилося найбільше напруження революційної волі робітників Рад. Союзу. Стара влада, імперіалістична та громадянська війна залишили їм у спадщині руїни. Порятунком пролетарської спільнотворної країни від голоду, холоду й злиднів міг бути тільки на шляху соціалістичного будівництва. З обставинки руїнації партія пролетарської диктатури під проводом Леніна відкрила вихід шляхом розумного маневрування. "Нова економічна політика" була не тільки деяким відступом, а вона була і є в той же час обхідний шлях вперед до перемоги соціалізму.

Не зважаючи на відстау технічну базу господарства, не зважаючи на величезну роль, що її ще відіграє в економіці країни мало розвинене селянське господарство, робітники Радянського Союзу протягом 10 років показали, що вони можуть переможно будувати соціалізм, що вони на економічному фронті дістають такий-ж великі перемоги, як і на фронті громадянської війни. С.Р.С.Р. піднявся з популу руїни воєнної й післявоєнної значно швидше, ніж капіталістичний світ. Його господарство догнало вже передвоєнний рівень.

Закінчився відбудовний період, пролетарі Союзу на основі індустріалізації країни з кожним роком поширюють базу соціалістичного будівництва. Зростають нові фабрики, поліпшується техніка, господарство піднесення йде також на селі. Крок за кроком приватний капітал втрачає свої позиції у промисловості та торгівлі, витіснюваний соціалістичними елементами господарства.

Поступово поліпшується становище робітничої класи. В той час, коли капіталісти по всіх країнах касують 8-годинний робітничий день, Радянський Союз проголошує свою неповторну волю перейти на семигодинний робітничий день. Волховбуд, Свірбуд, роботи на Дніпрельстані, будівництво Семиріченської залізниці та скільки інших прикладів — все це є живі пам'ятники творчості, зусиль робітничої класи С.Р.С.Р.

У відстах економічно країнах, республіках Союзу, що їх у минулому визискував царат, як колонії російської промисловості, іде тепер самостійна гарячкова робота індустріалізації. Могутня Авчальська станція коло Тифлісу, текстильні фабрики в Бухарі і т.п. — все це є наслідком соціалістичної творчості С.Р.С.Р. Всупереч наклепам буржуазії та її соціал-демократичних льокал усіх відтінків, на очах усього міжнародного пролетаріату С.Р.С.Р. зростає, як країна соціалізму, що будеться, як велетенська підойма міжнародної революції.

Мільйони людей неписьменної в масі своїй десять років тому країни, втягнуто до справи нового політичного й економічного будівництва. Ради стали великою школою нової робітничої демократії, що народжується. Десять років пролетарської диктатури показали, що вона є найширша, найрозгор-

нутіша демократія трудящих мас, якої ніколи не мала й не бачила жадна капіталістична країна. Робітники — народні комісари, робітники — ватажки й командирі Червоної армії, робітники — керівники промисловості, робітники — господарі державного апарату. Яка інша країна може пишатися такою демократією?

Пролетаріят С.Р.С.Р. показав робітникам цілого світа та найбільшим селянам визискуваних колоній, що вони без капіталістів зуміють стати не тільки господарями своєї власної долі, а й будівниками нової високої культури. У школах Радянського Союзу, заповнених дітьми робітників і селян, нове покоління зростає й виховується на ідеях солідарності трудящих, на пошани до праці, на зневаженні до визискувачів, на відкиданні церкви, імперіалістичних війн та на ідеях безоглядної відданості справі соціалізму. Вся радянська країна трудящих від великих міст та величезних фабрик до хати бідняка-селянина охоплена роботою ліквідації неписьменності, подолання всієї попередньої культурної відстаючості, охоплена поривом духовної й господарської творчості. Ненавже електричний ток пробіг по великих річках С.Р.С.Р., розбудив творчу енергію, що дрімала в масах.

Старий стимул індивідуальної наживи, що лежав в основі капіталістичної економіки, відмирає, на змуну йому виростають і міцніють нові стимули соціалістичного, громадського ладу. Величезна спроба будівництва соціалізму в С.Р.С.Р. у відде глибоко в свідомість міжнародного пролетаріату. Вона на допоможе йому, скинувши владу капіталу, гти готовими протереними шляхами, що їх доводилося з таким великим трудом пробивати м'язами своїх рук та кров'ю свого серця революційному пролетаріату С.Р.С.Р.

Але те, що є найбільш повчальне для міжнародного пролетаріату — це є слава лєнінська партія більшовиків, залізна когорта В.К.П., під чим проводом пролетарі й трудящих мас С.Р.С.Р. одержували свої перемоги на фронтах війни громадянської й економічної. Вона стояла біля коліски Комінтерну 1919 року, вона передувала йому найбільший довід і свої боєві революційні традиції. По ній рівняються тепер в ідейному відношенні всі секції Комуністичного Інтернаціоналу. Без В.К.П. і її багатого досвіду революційний шлях міжнародного пролетаріату був би тяжчий і болючіший. Перед судом світової робітничої класи стоять тепер живим прикладом десять років пролетарської диктатури й десять років зусиль буржуазії стабілізувати капітал.

Ви, пролетарі імперіалістичних країн, коли ви, кинувши паниуючу класою у війну, лежали в мокрих траншеях, коли паразити розділяли ваші кроваві рани, коли ви звисали на колючому дроті й кидалися в корчах підчас газових атаків, вам говорили, що це є остання війна, що слідом за нею настане царство миру й справедливості.

Ви бачите нині, що ваші мукі і ваші жертви були даремні. Ніколи людство не стояло ближче до більш жалких війн, ніж тепер. Капіталістичний світ шалено готується до них. Збільшується військові буджети, механізується армія, нечувано зростає винищувальна сила військової техніки. Спалахують іскрами отища нових війн.

(Кінець буде).

Товариші! Відновляйте передплату на "Українські Робітничі Вісті"!

Не забувайте також про пресовий фонд одинокій українській робітничій газеті в Канаді!